

การส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดชลบุรี
PROMOTING AND DEVELOPING THE QUALITY OF LIFE
FOR DISABILITIES IN CHONBURI PROVINCE

¹ณรงค์ ไปวันเสาร์, ²สถิตย์ นิยมญาติ,
³ณัฐวัฒน์ สิริพรวุฒิ และ ⁴กมลพร กัลยาณมิตร
¹Narong Phaiwansao, ²Satit Niyomyaht

³Nattawat Siriphornwut and ⁴Kamolporn Kalyanamitra

¹คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

¹Faculty of Political Science, Bangkokthonburi University, Thailand

Received:2024-02-26

¹Corresponding Author's Email: Narongpan2224@gmail.com

Revised:2024-08-08

Accepted:2024-08-20

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดชลบุรี 2) ศึกษาปัญหาและอุปสรรคการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดชลบุรี และ 3) ศึกษาแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดชลบุรี รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ ตัวแทนสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดชลบุรี ตัวแทนศูนย์บริการคนพิการจังหวัด ตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตัวแทนสมาคม/ชมรมคนพิการ ตัวแทนภาคเอกชน นักวิชาการ ตัวแทนคนพิการ และตัวแทนผู้ดูแลคนพิการ รวมจำนวน 24 คน โดยการคัดเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการสรุปความแบบพรรณนา ผลการวิจัยพบว่า

1) การส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดชลบุรี ด้านสุขภาวะคนพิการ พบว่า มีการจัดกิจกรรมตรวจสุขภาพ เยี่ยมบ้าน รวมถึงมีการจัดอบรมให้ความรู้ในการดูแลสุขภาพ ด้านการศึกษา พบว่า การศึกษาที่ได้รับการส่งเสริมยังไม่ครอบคลุม ทางเลือกทางการศึกษาไม่หลากหลาย ด้านการประกอบอาชีพและรายได้ พบว่า มีการผลักดันให้มีโอกาสทำงานในสถานประกอบการต่าง ๆ มากขึ้น แต่ยังไม่ทั่วถึง ด้านการออกสู่สังคม พบว่า มีการส่งเสริมการรวมกลุ่มของคนพิการ แต่ยังมีผู้พิการบางส่วนไม่ยอมเข้าร่วม และด้านที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม พบว่า มีการดำเนินการปรับปรุง ซ่อมแซม และจัดสภาพให้เหมาะสม แต่งบประมาณดำเนินการมีจำกัดจึงยังทำได้ไม่ทั่วถึง

2) ปัญหาและอุปสรรคการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดชลบุรี พบว่า บุคลากรมีไม่เพียงพอ และขาดความเข้าใจในนโยบาย การสนับสนุนการประกอบอาชีพจากภาครัฐยังไม่เพียงพอ

คนพิการบางส่วนมีความรู้สึกที่ตัวเองไม่มีคุณค่า นอกจากนี้คนในสังคมขาดความเข้าใจคนพิการ จึงถูกปิดกั้นโอกาสในการทำงาน

3) แนวทางการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดชลบุรี พบว่า ควรส่งเสริมให้ชุมชนเข้ามามีบทบาทหรือมีส่วนร่วม ควรอบรมให้ความรู้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องส่งเสริมการรวมกลุ่มคนพิการ จัดให้มีอาสาสมัคร/เครือข่ายในชุมชนเพื่อคอยให้ความช่วยเหลือ และควรสร้างความเข้าใจกับสถานประกอบการเพื่อสร้างโอกาสให้คนพิการมีงานทำมากขึ้น

คำสำคัญ: การส่งเสริม; การพัฒนา; คุณภาพชีวิต; คนพิการ; จังหวัดชลบุรี

Abstract

This research aims to, 1) examine how the quality of life of individuals with disabilities is promoted and developed in Chonburi Province, 2) explore the difficulties and obstacles that arise in this process, and 3) investigate the strategies employed to enhance the quality of life of people with disabilities in Chonburi Province. Qualitative research is used as the research design. Key informants include representatives from the Provincial Office of Social Development and Human Security, representatives from the Provincial Disability Service Center, representatives from local administrative organizations, representatives from associations/clubs for people with disabilities, representatives from the private sector, academics, representatives of people with disabilities, and representatives of caregivers, totaling 24 people. They were selected using purposive sampling. The research instrument used was an interview. The data was analyzed by descriptive summarization.

The research findings revealed that.

1) Promotion and Development of the Quality of Life for People with Disabilities in Chonburi Province; regarding the health aspect of people with disabilities, it has been found that there are health check-up activities, home visits, and health education training programs. However, in terms of education, it has been observed that the promoted education is not comprehensive, and educational options are limited. Concerning employment and income, it has been found that there is a push to provide more job opportunities in various establishments, but this is still not widespread. Regarding social integration, it has been observed that there are efforts to promote group activities for people with disabilities, but some individuals still do not want to participate. As for housing and the environment, it has been found that there are ongoing efforts to renovate, repair,

and make accommodations suitable, but limited budgets have hindered widespread implementation.

2) Problems and obstacles in promoting and developing the quality of life for people with disabilities in Chonburi province include insufficient personnel, a lack of understanding of policies, inadequate government support for vocational training, and a perception among some people with disabilities of having low self-worth. Additionally, societal misunderstandings about people with disabilities have limited employment opportunities

3) To enhance the quality of life for people with disabilities in Chonburi Province, it is recommended to promote community involvement and participation. Training should be provided to relevant personnel to facilitate the formation of disability groups. Furthermore, the establishment of community volunteers and networks to provide assistance is essential. Finally, efforts should be made to raise awareness among businesses to create more employment opportunities for people with disabilities.

Keywords: Promotion; Development; Quality of Life; Disabilities; Chonburi Province

บทนำ

ถ้าพูดถึงคำว่า “พิการ” คนเราก็นึกถึงบุคคลต่าง ๆ ซึ่งมีข้อจำกัดในการเข้าไปมีส่วนร่วมในสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญาและการเรียนรู้ แน่นอนที่ว่า บุคคลเหล่านี้ ซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวัน ยากที่จะเป็นที่ยอมรับกับสังคมในปัจจุบัน (Thamnityakul, 2015) รายงานจากกรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ณ สิ้นเดือน มิถุนายน 2566 ไทยมีตัวเลขคนพิการทั้งสิ้น 2,204,207 คน แบ่งเป็น เพศชาย 1,147,854 คน เพศหญิง จำแนกตามภูมิภาค ภาคกลางและภาคตะวันออก จำนวน 465,771 คน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 589,456 คนภาคใต้ จำนวน 280,021 คน ภาคเหนือ จำนวน 494,000 คน กรุงเทพมหานคร จำนวน 104,958 คน ไม่ระบุ จำนวน 1 คน (Department of Promotion and Development of Quality of Life for Persons with Disabilities, 2023) คนพิการนับเป็นประชากรจำนวนหนึ่งที่ครอบคลุม ชุมชน สังคม รวมถึงหน่วยงานรัฐบาลจะต้องให้การช่วยเหลือ (Tinnabutra, 2016)

จังหวัดชลบุรี หรือที่คนทั่วไปเรียกกันสั้น ๆ ว่า “เมืองชล” เป็นจังหวัดท่องเที่ยวชายทะเลภาคตะวันออกที่มีชื่อเสียงมาช้านาน (Chonburi City Hall, 2021) ตั้งอยู่ในภาคตะวันออกของประเทศไทย หรือริมฝั่งทะเลตะวันออกของอ่าวไทย ถือเป็นหนึ่งจังหวัดสำคัญที่มีการเติบโตของเศรษฐกิจที่ดี อีกทั้งยังเป็นเมืองท่องเที่ยวพักผ่อน ประชากรของจังหวัดจึงมีการเติบโตอย่างรวดเร็ว จังหวัดชลบุรี มีประชากร รวมทั้งสิ้น 1,606,698 เป็นชาย 782,857 คน เป็นหญิง 823,841 คน (Department of Provincial Administration, 2023) มีคนพิการ จำนวน 27,133 คน เป็นชาย 15,184 คน หญิง 11,949 คน โดยแบ่งเป็นประเภทความ

พิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกายมีจำนวนมากที่สุดถึง 14,105 คน ทางทางได้ยินหรือสื่อความหมาย ทางสติปัญญา ทางการเห็นทางจิตใจหรือพฤติกรรม ออทิสติก และทางการเรียนรู้ รองลงมาตามลำดับ และคนพิการที่มีความพิการซ้ำซ้อน จำนวน 2,552 คน และยังคงมีคนพิการที่เป็นประชากรแฝงอีกจำนวนหนึ่งที่มาอาศัยอยู่ และทำงานในจังหวัดชลบุรี (Chonburi Provincial Public Relations Office, 2022) ปัจจุบันรัฐบาลได้ตระหนัก และให้ความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการมากขึ้น เนื่องจากสภาพของความพิการเป็นอุปสรรคในการดำรงชีวิต ในการประกอบอาชีพ การมีส่วนร่วมในกิจกรรมของสังคม จึงสนับสนุนส่งเสริมให้คนพิการได้รับความคุ้มครอง สงเคราะห์ พัฒนาสมรรถภาพ โดยวิธีการทางการแพทย์ การศึกษา อาชีพ และสังคม การพัฒนาและแก้ไขปัญหอุปสรรคทั้งทางเศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนส่งเสริมให้คนพิการได้รับสิทธิและโอกาสในด้านต่าง ๆ ให้สามารถดำรงชีวิต ประกอบอาชีพ มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมที่เท่าเทียมกับคนทั่วไป รวมทั้งส่งเสริมให้หน่วยงานของรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เอกชน ชุมชน และครอบครัว เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการมากขึ้น (Jianram, 2014) แต่ปัจจุบันก็พบว่ามีคนพิการจำนวนมากที่เข้าไม่ถึงบริการ หรือสวัสดิการของรัฐ เข้าไม่ถึงสิทธิต่าง ๆ ของคนพิการอีกมาก ไม่ว่าจะเป็นทัศนคติเชิงลบที่มีต่อคนพิการ ข้อจำกัดจากกฎหมาย กฎ ระเบียบ การเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร หรือการจัดบริการด้านข้อมูลข่าวสารที่คนพิการไม่สามารถเข้าถึงได้ รวมทั้งสภาพแวดล้อมที่คนพิการเข้าถึงไม่ได้ทำให้โอกาสความเสมอภาคในการได้รับบริการขั้นพื้นฐานเพื่อดำรงชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรีในสังคม และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมของคนพิการ ยังมีข้อจำกัดอยู่อีกมาก (Charoenthaweechok, 2017) ประกอบกับในปัจจุบัน จำนวนประชากรผู้พิการมีแนวโน้มมากขึ้นทั้งจากสาเหตุการเจ็บป่วยและการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุ จึงมีผลทำให้ปัญหาที่มีอยู่ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น จากสถานภาพของคนพิการดังกล่าวข้างต้น (National Committee for the Promotion and Development of Quality of Life for Persons with Disabilities, 2017) การที่จะพัฒนาคนพิการได้อย่างทั่วถึงและครบถ้วนนั้น จำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐและเอกชน รวมทั้งคนพิการและครอบครัวด้วย สำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั้งเทศบาล อบต. รวมถึงองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีความใกล้ชิดกับประชาชนที่สุด ต้องมีเจตนารมณ์ที่จะเปิดโอกาสให้คนพิการได้รับการบริการและมีโอกาสพัฒนาศักยภาพได้อย่างครบถ้วน ทั่วถึง เป็นธรรมและมีประสิทธิภาพอย่างยั่งยืน (MGR Online, 2018)

ด้วยเหตุผลที่กล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการจังหวัดชลบุรี เพราะคุณภาพชีวิตเป็นสิ่งที่บ่งบอกได้ถึงการใช้ชีวิตที่เป็นสุขและความเป็นอยู่ที่ดีของคนพิการ โดยมุ่งหวังว่า ผลจากการงานวิจัยนี้จะเป็นข้อมูลสำคัญและมีส่วนช่วยให้ภาครัฐ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม สามารถนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์หรือใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ จังหวัดชลบุรี รวมถึงคนพิการพื้นที่อื่น ๆ ให้ดียิ่งขึ้นกว่าสภาพปัจจุบันที่เป็นอยู่ มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น สามารถดำรงชีวิตด้วยตนเอง พึ่งพาตนเองได้ อยู่อย่างมีเกียรติ มีศักดิ์ศรี และอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์การส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดชลบุรี
2. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดชลบุรี
3. เพื่อเสนอแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดชลบุรี

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ด้วยการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth-Interview) และการสังเกต (Observation)

ขั้นตอนที่ 1 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants)

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ตัวแทนสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดชลบุรี จำนวน 2 คน ตัวแทนศูนย์บริการคนพิการจังหวัด จำนวน 1 คน ตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล (เทศบาลนคร/เทศบาลเมือง/เทศบาลตำบล) และองค์การบริหารส่วนตำบล) จำนวน 5 คน ตัวแทนสมาคม/ชมรมคนพิการ จำนวน 4 คน ตัวแทนภาคเอกชน จำนวน 3 คน นักวิชาการ จำนวน 2 คน ตัวแทนคนพิการ จำนวน 4 คน และ ตัวแทนผู้ดูแลคนพิการ จำนวน 3 คน รวมจำนวน 24 คน โดยใช้วิธีการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญแบบเจาะจง (Purposive Selection) การเลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญจะพิจารณาจาก 3 ปัจจัยหลักคือ บทบาทหน้าที่ ความรู้ ประสบการณ์ และความหลากหลาย เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนและนำไปวิเคราะห์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ขั้นตอนที่ 2 เครื่องมือและวิธีการที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) ที่มีลักษณะเป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิด ตรวจสอบคุณภาพของแบบสัมภาษณ์โดยผู้เชี่ยวชาญจะช่วยให้มั่นใจได้ว่าแบบสัมภาษณ์มีความถูกต้อง เหมาะสม และครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการศึกษา แบบสัมภาษณ์นี้แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้ ส่วนที่ 1 เพื่อศึกษาการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ จังหวัดชลบุรี ส่วนที่ 2 เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ จังหวัดชลบุรี และส่วนที่ 3 เพื่อศึกษาแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ จังหวัดชลบุรี

ขั้นตอนที่ 3 การรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูล การวิจัยนี้ใช้ทั้งข้อมูลทุติยภูมิและปฐมภูมิ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมและหลากหลายมุมมอง ดังนี้

3.1 การศึกษาเอกสารทางวิชาการ บทความ วารสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบริบทของจังหวัดชลบุรี ได้แก่ แนวคิดเกี่ยวกับคนพิการ แนวคิดเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตคนพิการ แนวคิดเกี่ยวกับสวัสดิการของคนพิการ การพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ เป็นต้น

3.2 การสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรง เมื่อผู้ให้ข้อมูลสำคัญตอบตกลง ผู้วิจัยได้ทำการนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ เพื่อการดำเนินการสัมภาษณ์ ซึ่งการนัดหมายนี้ ผู้วิจัยจะยึดตามความสะดวกของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้พิทักษ์สิทธิของผู้ให้ข้อมูลสำคัญตามหลักจริยธรรมการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ ข้อมูลส่วนบุคคลจากการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะเก็บเป็นความลับ ทั้งชื่อ และนามสกุลจริง หรือข้อมูลอื่นใด ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อผู้ให้ข้อมูลสำคัญ และจะทำลายข้อมูลต่าง ๆ เมื่องานวิจัยได้เสร็จสมบูรณ์แล้ว

3.3 การสังเกตพฤติกรรมจริงในสถานการณ์จริง ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non-participant Observation) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์และสรุปผลการวิจัย

ขั้นตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมาแยกตามแต่ละประเด็นคำถาม จากนั้นนำมาเปรียบเทียบความเหมือนหรือความแตกต่างของผู้ให้ข้อมูลสำคัญแต่ละคน นำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ เปรียบเทียบกับแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพื่อจะได้ทราบถึงลักษณะที่มีความคล้ายคลึงกันและแตกต่างกันของข้อมูล นำข้อมูลนั้นมาวิเคราะห์ข้อมูลร่วมกัน เพื่อสรุปผลการวิจัยการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ จังหวัดชลบุรี

ขั้นตอนที่ 5 สรุปผลการศึกษาวิจัย และการนำเสนอผลการศึกษาวิจัย

สรุปผลการศึกษาวิจัย และการนำเสนอผลการศึกษาวิจัย (Presentation of the Research Results) การนำเสนอข้อมูลจะอยู่ในลักษณะการนำเสนอข้อมูลในเชิงคุณภาพเป็นการพรรณนาความ (Descriptive Presentation) ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดชลบุรี

ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อวิเคราะห์การส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านสุขภาวะคนพิการ พบว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ได้ร่วมมือกันส่งเสริมสุขภาพคนพิการให้มีสุขภาพกายและสุขภาพใจที่ดีขึ้น เช่น การจัดกิจกรรมตรวจสุขภาพประจำปี การจัดแพทย์หรือเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ติดตามเยี่ยมบ้านเป็นประจำการมอบอุปกรณ์ทางการแพทย์เพื่อดูแลตนเองที่บ้าน การมีทีมสหวิชาชีพในพื้นที่คอยดูแลสุขภาพจิต รวมถึงมีการจัดอบรมให้ความรู้ในการดูแลสุขภาพกายสุขภาพใจด้านต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อคนพิการ ดังตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (เทศบาลนคร) ผู้ให้ข้อมูลที่ 5 กล่าวไว้ว่า “...ทางเทศบาลได้มีการจัดโครงการทุกปี เราจะมีการบูรณาการดูแลคนพิการในพื้นที่อย่างต่อเนื่อง เพื่อสร้างเสริมสุขภาพ ดูแลรักษา และฟื้นฟู จะมีทีมสหวิชาชีพ ทั้งคุณหมอ ทันตแพทย์ พยาบาล จิตแพทย์ เข้าไปดูแล...” เช่นเดียวกับ ตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (องค์การบริหารส่วนตำบล) ผู้ให้ข้อมูลที่ 8 กล่าวไว้ว่า “...องค์การบริหารส่วนตำบล โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพระดับตำบล ได้ร่วมมือกันจัดกิจกรรมให้ความรู้ที่เหมาะสมสำหรับคนพิการในชุมชน เป็นการดำเนินงานส่งเสริมสุขภาพเชิงรุก เพื่อให้มี

การดูแลคนพิการอย่างเร่งด่วนและต่อเนื่อง...” ซึ่งสอดคล้องกับ ตัวแทนคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลที่ 21 กล่าวว่า “..ก็จะมีเจ้าหน้าที่มาเยี่ยมที่บ้าน ก็จะมีตรวจเช็คร่างกายให้ มีชวนคุย ถามสารทุกข์สุขดิบ ให้กำลังใจ แล้วก็แนะนำเรื่องการดูแลตัวเอง ก็ทำให้เรามีกำลังใจดีขึ้น...”

2. ด้านการศึกษา พบว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีการจัดการศึกษาให้กับคนพิการ แต่การศึกษาที่ได้รับการส่งเสริมยังไม่ครอบคลุม ทางเลือกทางการศึกษาไม่หลากหลาย และคนพิการยังไม่สามารถเข้าถึงการศึกษาได้ทุกคน ซึ่งผู้ให้ข้อมูลบางส่วนต้องการให้พัฒนาคุณภาพชีวิตด้านการศึกษาที่มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสนับสนุนการศึกษาในวิชาชีพเฉพาะ และการฝึกอบรมวิชาชีพเฉพาะด้าน เพื่อให้คนพิการสามารถเลือกประกอบอาชีพได้หลากหลายมากขึ้น ดังตัวแทนสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดชลบุรี ผู้ให้ข้อมูลที่ 2 กล่าวว่า “...อยากให้ทุกคนมีโอกาสได้ศึกษาเล่าเรียน ไม่อยากให้กีดกันออกจากการศึกษา เพราะความพิการ ยังมีคนพิการอีกมากที่มีศักยภาพและทักษะพิเศษมากมาย เพียงแต่แค่ไม่มีโอกาสที่จะหยิบยื่นมาให้ การศึกษาจะทำให้คนพิการได้รับการยอมรับจากสังคมได้ระดับหนึ่ง...” ซึ่งสอดคล้องกับ ตัวแทนสมาคม/ชมรมคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลที่ 10 กล่าวว่า “...ผมมองว่าการศึกษาที่คนพิการได้รับยังไม่เพียงพอ และไม่ทั่วถึง ตอนนี้คนพิการส่วนใหญ่จบการศึกษาไม่ได้สูงมาก ทำให้ไม่สามารถไปสมัครทำงานที่ไหนได้ เพราะระดับการศึกษาที่ไม่มาก อยากให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ดูแลในเรื่องนี้ ส่งเสริมคนพิการให้ได้รับการศึกษามากกว่านี้ คนพิการจะได้มีงานทำ จนเลี้ยงดูตนเองได้...” เช่นเดียวกับ ตัวแทนคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลที่ 18 กล่าวว่า “...อยากให้เน้นหลักสูตรที่เป็นวิชาชีพเฉพาะทาง เพราะสามารถนำความรู้ไปใช้ในการทำงานได้ แล้วสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานมากกว่า...”

3. ด้านการประกอบอาชีพและรายได้ พบว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้มีการผลักดันให้คนพิการในจังหวัดชลบุรีมีโอกาสทำงานในสถานประกอบการต่าง ๆ มากขึ้นตามที่กฎกระทรวงฯ กำหนดไว้ รวมทั้งส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ โดยการจัดฝึกอบรมทักษะอาชีพที่เหมาะสมตามความสามารถของคนพิการ แต่ผู้ให้ข้อมูลบางส่วนมองว่า ผู้พิการยังได้รับการส่งเสริมไม่ทั่วถึง ยังคงมีผู้พิการในจังหวัดชลบุรีอีกจำนวนมากที่ยังไม่มีอาชีพ และรายได้ ดังตัวแทนศูนย์บริการคนพิการจังหวัด ผู้ให้ข้อมูลที่ 3 กล่าวว่า “...สร้างโอกาสของกระบวนการทำงาน ให้คนพิการที่พร้อม ต้องการสมัครงาน ได้เจอกับนายจ้างที่มีความประสงค์อยากจ้างคนพิการทำงาน ให้ได้มาเจอกัน ได้สัมภาษณ์ รับคนพิการเข้าทำงาน...” ซึ่งสอดคล้องกับ ตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (องค์การบริหารส่วนตำบล) ผู้ให้ข้อมูลที่ 8 กล่าวว่า “...หน่วยงานมีหน้าที่ในการฝึกอบรมความรู้และอาชีพให้คนพิการอยู่แล้ว ซึ่งที่ผ่านมาเราก็ทำงานในเชิงรุกมาตลอด เรามีการลงพื้นที่ไปอบรมให้ความรู้ มีทักษะอาชีพ เพื่อให้คนพิการสามารถนำความรู้ตรงนี้ไปต่อยอดเป็นอาชีพ สร้างรายได้ในการดำรงชีวิตของเขา...” ในขณะเดียวกัน ตัวแทนคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลที่ 20 กล่าวว่า “...ทางหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ร่วมกันฝึกอบรมทักษะอาชีพให้คนพิการ มีการเปิดสอนอบรมความรู้ในหลายหลักสูตรที่เหมาะสมกับคนพิการ เพื่อพัฒนาศักยภาพในการประกอบอาชีพให้คนที่ต้องการสมัครงาน และคนที่ต้องการทำอาชีพอิสระ เช่น สอนการเพาะเห็ด บาริสต้า คอมพิวเตอร์ ทำขนม เราก็พยายามทำหลักสูตรตามความต้องการของคนพิการ...”

4. ด้านการออกสู่สังคม พบว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีการส่งเสริมให้คนพิการเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมมากขึ้น อีกทั้งส่งเสริมการรวมกลุ่มของคนพิการ เช่น การจัดตั้งชมรม การสนับสนุนการจัดกิจกรรมของชมรมผู้พิการ ฯลฯ แต่จากการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ยังมีผู้พิการบางส่วนไม่ยอมเข้าร่วมเนื่องจากมีความจำเป็นส่วนบุคคล ขณะที่ผู้พิการอีกบางส่วนเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ทางสังคมเสมอเมื่อมีโอกาส ดังตัวแทนสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดชลบุรี ผู้ให้ข้อมูลที่ 1 กล่าวว่า “...ส่งเสริมสนับสนุนให้คนพิการมีส่วนร่วมกับสังคมมากขึ้น เช่น การสร้างเครือข่ายคนพิการ การจัดตั้งชมรมคนพิการ เพื่อเปิดโอกาสให้คนพิการได้ทำกิจกรรมกัน เพื่อแบ่งปันความรู้ คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้เกิดความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น เกิดความรู้สึภาคภูมิใจ รู้สึกว่าตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคม...” อย่างไรก็ตามตัวแทนสมาคม/ชมรมคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลที่ 10 กล่าวว่า “...กิจกรรมทางสังคมภายในชุมชนมีเยอะมาก ทั้งงานบุญประเพณี งานเทศกาล งานเหล่านี้คนพิการสามารถเข้าร่วมได้ เรามีกิจกรรมเยอะมาก แต่ก็ยังไม่ค่อยเห็นคนพิการเข้าร่วมมากเท่าไร อาจจะด้วยอุปสรรคทางร่างกาย การเดินทาง ต้องทำมาหากินเลี้ยงดูตัวเองอีก ก็เลยจะเห็นว่าคนพิการยังไม่ค่อยเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ...” ซึ่งสอดคล้องกับ ตัวแทนผู้ดูแลคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลที่ 24 กล่าวว่า “...เขาไม่ยอมไป เราจะพาไปก็ไม่ยอมไป ไม่อยากกลับบ้านไปไหน เราจะบังคับ จะชวนยังไงเขาก็ไม่ยอมไป เขาไม่ยอมเป็นภาระของเรา เพราะถ้าไปการเดินทางอะไรไม่สะดวก เขาเคยพูดกับเราว่าเขาทำให้ครอบครัวเดือดร้อน เขาเป็นภาระ แต่ถามว่าเราคิดว่าเขาเป็นภาระเราไหม ไม่เคยไม่เคยคิด...”

5. ด้านที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม พบว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีการดำเนินการปรับปรุงซ่อมแซมที่อยู่อาศัยให้แก่คนพิการ เพื่อให้คนพิการสามารถอยู่อาศัยได้โดยสะดวก รวมทั้งจัดสภาพแวดล้อมสาธารณะให้ปลอดภัย เอื้ออำนวยต่อการดำรงชีวิตประจำวันของคนพิการ เช่น ทางเดิน ห้องน้ำ ราวจับ บันได ฯลฯ แต่การดำเนินการยังคงมีความล่าช้า และไม่ครอบคลุมคนพิการทั้งหมด เพราะหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีงบประมาณในการดำเนินการจำกัดจึงยังทำไม่ได้มาถึง ดังตัวแทนสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดชลบุรี ผู้ให้ข้อมูลที่ 2 กล่าวว่า “...จะมีโครงการปรับปรุง ซ่อมแซม อาคารที่อยู่อาศัยให้คนพิการให้มั่นคง แข็งแรง ให้เหมาะสมกับการใช้ชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ก็ยังมีโครงการแก้ไขจุดบกพร่องในพื้นที่สาธารณะประโยชน์ต่าง ๆ ที่เป็นจุดเสี่ยง ไม่เหมาะสมกับคนพิการ ให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสม เพื่อลดอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับคนพิการ และป้องกันความพิการซ้ำซ้อนที่มีโอกาสจะเกิดขึ้นได้...” ซึ่งสอดคล้องกับตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (องค์การบริหารส่วนจังหวัด) ผู้ให้ข้อมูลที่ 4 กล่าวว่า “...มีการดูแลในเรื่องที่อยู่อาศัยให้มั่นคงแข็งแรง เราจะมิงบสำหรับปรับปรุงซ่อมแซมอยู่ ซึ่งมีการทำการสำรวจที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อมที่ชำรุดทรุดโทรมของคนพิการ ให้เหมาะสมกับคนพิการ...” และตัวแทนคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลที่ 18 กล่าวว่า “...การจัดสถานที่ จัดสิ่งอำนวยความสะดวกไว้รองรับคนพิการ เช่น ห้องน้ำ ทางลาด ราวจับตามอาคาร สถานที่ราชการ ให้เอื้ออำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการ เป็นการสนับสนุนให้คนพิการสามารถดำรงชีวิตอย่างอิสระ มีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์...”

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า บุคลากรในท้องถิ่นที่ทำงานในด้านส่งเสริมดูแลผู้พิการมีไม่เพียงพอ และ

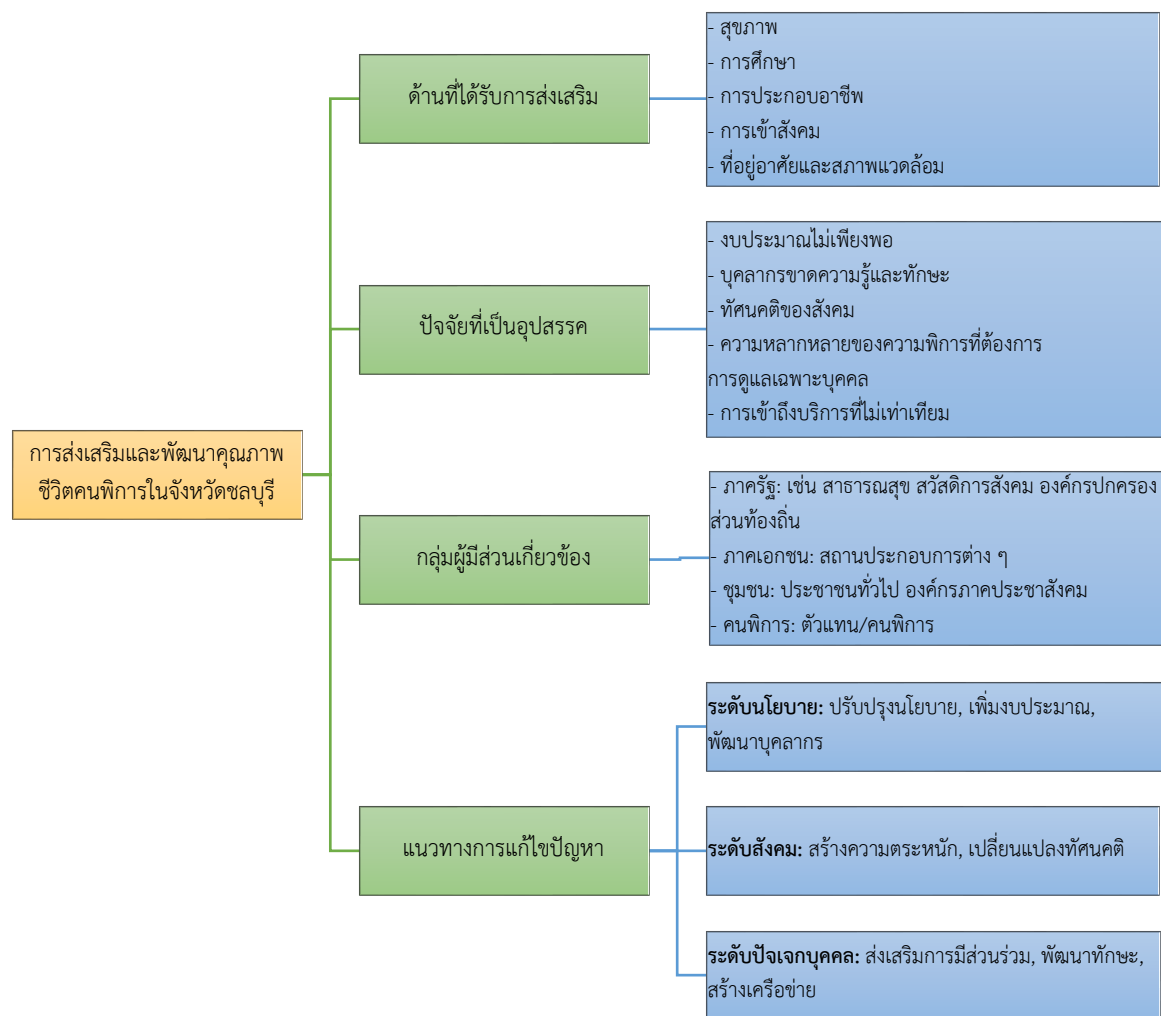
มีความเข้าใจที่ไม่ชัดเจนในนโยบายส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการ ส่งผลให้การนำนโยบายไปปฏิบัติไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร การสนับสนุนด้านเครื่องมืออุปกรณ์ เงินลงทุน ในการประกอบอาชีพจากภาครัฐยังไม่เพียงพอ และสอดคล้องกับความต้องการ คนพิการบางส่วนมีความรู้ดีกว่าตัวเองไม่มีคุณค่า ไม่มีที่ยืนในสังคม จึงทำให้ไม่ออกมามีส่วนร่วมในสังคม นอกจากนี้คนในสังคมขาดความเข้าใจคนพิการ มองคนพิการเป็นคนไม่มีความสามารถ คนพิการจึงถูกปิดกั้นโอกาสในการทำงาน และการมีส่วนร่วมในสังคม ดังตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (เทศบาลเมือง) ผู้ให้ข้อมูลที่ 6 กล่าวไว้ว่า “...บุคลากรบางส่วนของเรายังใหม่ ขาดความเข้าใจเกี่ยวกับคนพิการ ในแนวทางการปฏิบัติงาน ไม่มีความพร้อมในการดูแลคนพิการ สาเหตุส่วนหนึ่งก็คือคนที่ทำงานตรงนี้ ไม่ได้เป็นบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านคนพิการโดยเฉพาะ...” ซึ่งสอดคล้องกับตัวแทนสมาคม/ชมรมคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลที่ 10 กล่าวไว้ว่า “...การสนับสนุนจากภาครัฐไม่เพียงพอ ทำให้คนพิการไม่มีแหล่งเงินทุนสำหรับการประกอบอาชีพ ทำให้ไม่มีเครื่องมือ เครื่องจักร ในการประกอบอาชีพ...” และตัวแทนคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลที่ 20 กล่าวไว้ว่า “...ตอนนี้สังคมยังไม่ปรับเปลี่ยนมุมมองที่มีต่อคนพิการ คนในสังคมยังมีทัศนคติที่ว่า คนพิการเป็นภาระ ไม่สามารถใช้ชีวิตได้ด้วยตนเอง ซึ่งจริง ๆ แล้วคนพิการในสังคมทุกวันนี้ สามารถอยู่ร่วมกับคนอื่น ๆ ได้ บางคนมีศักยภาพมากเท่าคนปกติ อยู่ในสังคมได้อย่างมีคุณภาพเลยอยากให้ สังคมเปิดใจยอมรับ และให้โอกาสกับคนพิการมากขึ้น อย่างมองเป็นภาระ...”

วัตถุประสงค์ที่ 3 เพื่อศึกษาแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า ควรส่งเสริมให้ชุมชนเข้ามามีบทบาทหรือมีส่วนร่วมในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ ควรอบรมให้ความรู้เจ้าหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวข้องกับคนพิการให้มีความรู้ความสามารถเพื่อการส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการให้เกิดผลสัมฤทธิ์ ส่งเสริมการรวมกลุ่มคนพิการในพื้นที่และสนับสนุนการจัดกิจกรรมต่างๆ อย่างต่อเนื่อง การจัดให้มีอาสาสมัคร/เครือข่ายในชุมชนเพื่อคอยให้ความช่วยเหลือคนพิการ เช่น การส่งต่อคนพิการไปยังโรงพยาบาล การช่วยเหลือคนพิการทำกิจกรรมประจำวันทั่วไป เป็นต้น ควรสร้างความเข้าใจกับสถานประกอบการเกี่ยวกับคนพิการเพื่อสร้างโอกาสให้คนพิการมีงานทำมากขึ้น และสร้างแรงจูงใจให้เกิดการจ้างงานคนพิการแทนการบังคับใช้กฎหมาย เพื่อช่วยให้คนพิการมีอาชีพที่เลี้ยงดูตนเองได้ทั่วถึง ดังตัวแทนศูนย์บริการคนพิการจังหวัด ผู้ให้ข้อมูลที่ 3 กล่าวไว้ว่า “...สร้างความเข้าใจกับผู้ประกอบการให้มากขึ้น สร้างความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับคนพิการ โดยเฉพาะในเรื่องของศักยภาพ เพื่อให้ผู้ประกอบการเปิดใจเปิดโอกาสให้คนพิการได้ทำงานมากยิ่งขึ้น และตระหนักถึงความสำคัญของคนพิการยิ่งขึ้น...” สอดคล้องกับตัวแทนสมาคม/ชมรมคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลที่ 9 กล่าวไว้ว่า “...ควรมีการสนับสนุนการรวมกลุ่มกันของคนพิการ เช่น การรวมกลุ่มในการประกอบอาชีพ เพื่อให้ผู้พิการสามารถสร้างรายได้ สร้างอาชีพที่มั่นคง โดยที่หน่วยงานภาครัฐต้องคอยดูแลและสนับสนุนการรวมกลุ่มให้สามารถดำเนินงานได้อย่างต่อเนื่อง เช่น การสนับสนุนงบประมาณ อุปกรณ์ทำงาน อบรมความรู้ พัฒนาฝีมือ...” นอกจากนี้ ตัวแทนภาคเอกชน ผู้ให้ข้อมูลที่ 14 กล่าวไว้ว่า “...อยากให้ภาครัฐสร้างแรงจูงใจในการจ้างงานคนพิการ ให้กับนายจ้าง ผู้ประกอบการต่าง ๆ หรือแม้แต่หน่วยงานของภาครัฐเองด้วย อย่างการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี ต้องน่าสนใจ ต้องสามารถจูงใจนายจ้างได้จริง...” และนักวิชาการ ผู้ให้ข้อมูลที่ 17 กล่าวไว้ว่า “...ส่งเสริมให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดูแล

คนพิการในลักษณะเช่น อาสาสมัคร เครือข่าย เพื่อดูแลด้านสุขภาพ การพาคนพิการไปโรงพยาบาล ตรวจเยี่ยมให้กำลังใจ ช่วยทำกิจวัตรประจำวัน เป็นการช่วยเหลือให้คนพิการมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น...”

องค์ความรู้ใหม่

การส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดชลบุรี จังหวัดชลบุรีได้ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมคุณภาพชีวิตของคนพิการในหลายด้าน ได้แก่ ด้านสุขภาพ เน้นการดูแลสุขภาพทั้งกายและใจ รวมถึงการจัดหาอุปกรณ์ช่วยเหลือ ด้านการศึกษา ส่งเสริมให้คนพิการเข้าถึงการศึกษา แต่ยังคงขาดความหลากหลายของทางเลือกและโอกาสในการเรียนรู้ ด้านการประกอบอาชีพ มีการส่งเสริมให้คนพิการมีงานทำ แต่ยังมีผู้พิการจำนวนมากที่ยังไม่มีอาชีพที่มั่นคง ด้านการเข้าถึงสังคม ส่งเสริมให้คนพิการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม แต่ยังมีอุปสรรคบางประการ ด้านที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม มีการปรับปรุงที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อคนพิการ แต่ยังไม่ครอบคลุมทั่วถึง การส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการเป็นเรื่องที่ซับซ้อนและต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้ทำให้เห็นถึงปัจจัยที่ส่งเสริมและอุปสรรคในการดำเนินงานในจังหวัดชลบุรี พบว่าปัญหาหลักอยู่ที่นโยบายและการบริหารจัดการที่ยังไม่ครอบคลุม เช่น การขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ และการสนับสนุนด้านงบประมาณที่ไม่เพียงพอ นอกจากนี้ ทักษะชีวิตของสังคมที่มีต่อคนพิการก็ยังเป็นอุปสรรคสำคัญอีกประการหนึ่ง เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว การพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดชลบุรีต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชน เช่น สาธารณสุข สวัสดิการสังคม เทศบาล อบต. สถานประกอบการต่าง ประชาชนทั่วไป องค์กรภาคประชาสังคม ตัวแทน คนพิการที่มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ฯลฯ โดยมุ่งเน้นไปที่การปรับปรุงนโยบายและการบริหารจัดการ การเปลี่ยนแปลงทัศนคติของสังคม และการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการดำรงชีวิตของคนพิการ เพื่อให้พวกเขามีโอกาสเข้าถึงบริการสาธารณะและมีส่วนร่วมในสังคมอย่างเท่าเทียม ดังนั้นแนวทางแก้ไขระดับนโยบาย ปรับปรุงนโยบายให้สอดคล้องกับความต้องการของคนพิการ เพิ่มงบประมาณและพัฒนาบุคลากร ระดับสังคม สร้างความตระหนักและเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ปรับปรุงสภาพแวดล้อมให้เข้าถึงได้ง่ายขึ้น และระดับปัจเจกบุคคล ส่งเสริมให้คนพิการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ พัฒนาทักษะอาชีพ และสร้างเครือข่ายสนับสนุน อย่างไรก็ตาม ในการดำเนินการนี้ สิ่งสำคัญที่คำนึงถึง คือ ความหลากหลายของความต้องการ คนพิการแต่ละคนมีความต้องการที่แตกต่างกัน การดำเนินงานจึงต้องมีความยืดหยุ่นและตอบสนองความต้องการเฉพาะบุคคล การมีส่วนร่วมของคนพิการ การตัดสินใจเกี่ยวกับนโยบายและโครงการต่าง ๆ ควรมีส่วนร่วมของตัวแทนคนพิการ เพื่อให้มั่นใจว่านโยบายนั้นตรงกับความต้องการจริง และการสร้างเครือข่าย การทำงานร่วมกันระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน องค์กรภาคประชาสังคม และคนพิการเองมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลง ตามรูปภาพที่ 1

รูปภาพที่ 1 การส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดชลบุรี

อภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 พบว่า การส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดชลบุรี สรุปข้อมูลได้ดังนี้

1. ด้านสุขภาวะคนพิการ พบว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ได้ร่วมมือกันส่งเสริมสุขภาพคนพิการให้มีสุขภาพกายและสุขภาพใจที่ดีขึ้น เช่น การจัดกิจกรรมตรวจสุขภาพประจำปี การจัดแพทย์หรือเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ติดตามเยี่ยมบ้านเป็นประจำ การมอบอุปกรณ์ทางการแพทย์เพื่อดูแลตนเองที่บ้าน การมีทีมสหวิชาชีพในพื้นที่คอยดูแลสุขภาพจิต รวมถึงมีการจัดอบรมให้ความรู้ในการดูแลสุขภาพกายสุขภาพใจด้านต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อคนพิการ (Act on the Promotion and Development of Quality of Life for Persons with Disabilities, B.E. 2007, 2007) ในมาตรา 20(1) ว่า “คนพิการมีสิทธิเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้จากสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะ ตลอดจนสวัสดิการ และความช่วยเหลืออื่นจากรัฐ ได้รับการบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์ และค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ค่าอุปกรณ์เครื่องช่วยความพิการ และสื่อส่งเสริมพัฒนาการ เพื่อปรับสภาพทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม

พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือเสริมสร้างสมรรถภาพให้ดีขึ้น” และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Methavikul (2019) ได้ศึกษาเรื่องทศวรรษของพัฒนาการการส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการในประเทศไทย พ.ศ. 2561 –2570 ผลการศึกษาพบว่าด้านสุขภาวะคนพิการให้คนพิการได้รับสิทธิและโอกาส และการคุ้มครองจากรัฐ ใช้ประโยชน์จากบริการต่าง ๆ จากสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะ ในด้านฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์

2. ด้านการศึกษา พบว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีการจัดการศึกษาให้กับคนพิการ แต่การศึกษาที่ได้รับการส่งเสริมยังไม่ครอบคลุม ทางเลือกทางการศึกษาไม่หลากหลาย และคนพิการยังไม่สามารถเข้าถึงการศึกษาได้ทุกคน ซึ่งผู้ให้ข้อมูลบางส่วนต้องการให้พัฒนาคุณภาพชีวิตด้านการศึกษาที่มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสนับสนุนการศึกษาในวิชาชีพเฉพาะ และการฝึกอบรมวิชาชีพเฉพาะด้าน เพื่อให้คนพิการสามารถเลือกประกอบอาชีพได้หลากหลายมากขึ้น (Education for Persons with Disabilities Act 2008, 2008; Education for Persons with Disabilities Act (No. 2) 2013, 2013) หมวด 1 ว่าด้วยสิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา มาตรา 5 คนพิการมีสิทธิทางการศึกษาดังนี้ (1) ได้รับการศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการจนตลอดชีวิต พร้อมทั้งได้รับเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา (2) เลือกบริการทางการศึกษา สถานศึกษา ระบบและรูปแบบการศึกษา โดยคำนึงถึงความสามารถ ความสนใจ ความถนัดและความต้องการจำเป็นพิเศษของบุคคลนั้น (3) รับการศึกษาที่มีมาตรฐานและประกันคุณภาพการศึกษา รวมทั้งการจัดหลักสูตรกระบวนการเรียนรู้ การทดสอบทางการศึกษา ที่เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการแต่ละประเภทและบุคคล และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Insarai (2020) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในโครงการบริการสังคม ของมูลนิธิพระมหาไถ่เพื่อการพัฒนาคนพิการ (บาทหลวงเรย์มอนด์ เอ เบรนนัน) ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านการจัดการศึกษา การอบรม พบว่า หลักสูตรการเรียนการสอนไม่ตรงกับความต้องการตลาดแรงงาน ส่งผลให้การนำความรู้ในห้องเรียนมาปฏิบัติจริงยังไม่สามารถตอบโจทย์องค์กรที่จ้างแรงงานคนพิการในตลาดแรงงานในสังคมปัจจุบัน รวมทั้งการพัฒนาคนพิการสู่นักกีฬาอาชีพยังไม่มีหลักประกัน มาตรฐาน ค่าตอบแทนและขาดนักวิเคราะห์ที่มีความเชี่ยวชาญด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาเข้ามาช่วยเหลือคนพิการ และควรกระตุ้นระบบการศึกษาไทยจะก่อให้เกิดการพัฒนาคนพิการให้เป็นคนที่มีศักยภาพทางการศึกษาพร้อมต่อการออกสู่สังคมในวัยทำงาน

3. ด้านการประกอบอาชีพและรายได้ พบว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้มีการผลักดันให้คนพิการ ในจังหวัดชลบุรีมีโอกาสทำงานในสถานประกอบการต่าง ๆ มากขึ้นตามที่กฎกระทรวงฯ กำหนดไว้ รวมทั้งส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ โดยการจัดฝึกอบรมทักษะอาชีพที่เหมาะสมตามความสามารถของคนพิการ แต่ผู้ให้ข้อมูลบางส่วนมองว่า ผู้พิการยังได้รับการส่งเสริมไม่ทั่วถึงยังคงมีผู้พิการในจังหวัดชลบุรีอีกจำนวนมากที่ยังไม่มีอาชีพ และรายได้ (Constitution of the Kingdom of Thailand, B.E. 2017, 2017) มาตรา 74 รัฐพึงส่งเสริมให้ประชาชนมีความสามารถในการทำงานอย่างเหมาะสมกับ ศักยภาพและวัยและให้มีงานทำและพึงคุ้มครองใช้แรงงานให้ได้รับความปลอดภัยและมีสุขอนามัยที่ดี ในการทำงาน ได้รับรายได้ สวัสดิการ การประกันสังคม และสิทธิประโยชน์อื่นที่เหมาะสมแก่การดำรงชีพและพึงจัดให้มีหรือส่งเสริมการออมเพื่อ

การดำรงชีพเมื่อพ้นวัยทำงาน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Phumbandit, and Sakonkharidet (2020) ได้ศึกษาเรื่องรูปแบบการจ้างงานและสวัสดิการของผู้พิการในประเทศไทย พบว่า ในบริบทการจ้างงานผู้พิการในประเทศไทยมีการขับเคลื่อนทั้งในระดับนโยบายและการใช้กฎหมายซึ่งเป็นปัจจัยในการขับเคลื่อนให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในระบบการจ้างงานและการจัดสรรสวัสดิการต้องมีการกำหนดแนวทางทั้งทางด้านการพัฒนาอาชีพทักษะและองค์ความรู้ของผู้พิการให้เหมาะสมกับการจ้างงานในแต่ละรูปแบบ ทั้งนี้ยังเป็นการให้สิทธิในการทำงานและแสดงศักยภาพของผู้พิการ โดยสถานประกอบการมีโอกาสได้รับสิทธิประโยชน์ตามนโยบายการจ้างงานผู้พิการในระดับประเทศ เพื่อการขับเคลื่อนประเทศและสิทธิมนุษยชนอีกด้วย

4. ด้านการออกสู่สังคม พบว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีการส่งเสริมให้คนพิการเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมมากขึ้น อีกทั้งส่งเสริมการรวมกลุ่มของคนพิการ เช่น การจัดตั้งชมรม การสนับสนุนการจัดกิจกรรมของชมรมผู้พิการ ฯลฯ แต่จากการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ยังมีผู้พิการบางส่วนไม่ยอมเข้าร่วม เนื่องจากมีความจำเป็นส่วนบุคคล ขณะที่ผู้พิการอีกบางส่วนเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ทางสังคมเสมอเมื่อมีโอกาส (Act on the Promotion and Development of Quality of Life for Persons with Disabilities, B.E. 2007, 2007; Act on the Promotion and Development of Quality of Life for Persons with Disabilities (No. 2) 2013, 2013) มาตรา 20 ได้กำหนดให้คนพิการมีสิทธิเข้าถึง และใช้ประโยชน์ได้จากสิ่งอำนวยความสะดวก อันเป็นสาธารณะตลอดจนสวัสดิการและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐ (4) การยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม เศรษฐกิจและการเมืองอย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพบนพื้นฐานแห่งความเท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป ตลอดจนได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก และบริการต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับคนพิการ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Aramae (2022) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาแบบการสร้างสรรค์เสริมสุขภาพสำหรับคนพิการทางการมองเห็นในภูมิภาคตะวันตก ผลการวิจัยพบว่า ข้อมูลพื้นฐานการดำเนินงานการสร้างเสริมสุขภาพสำหรับคนพิการทางการมองเห็น กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านที่มีความมากที่สุด ได้แก่ ด้านปัจจัยสังคม และสิ่งแวดล้อมที่สนับสนุนสุขภาพ รองลงมา ได้แก่ ด้านทัศนคติและการเสริมพลังตนเอง และน้อยที่สุด ได้แก่ ด้านการจัดการสุขภาพตน

5. ด้านที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม พบว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีการดำเนินการปรับปรุงซ่อมแซมที่อยู่อาศัยให้แก่คนพิการ เพื่อให้คนพิการสามารถอยู่อาศัยได้โดยสะดวก รวมทั้งจัดสภาพแวดล้อมสาธารณะให้ปลอดภัย เอื้ออำนวยต่อการดำรงชีวิตประจำวันของคนพิการ เช่น ทางเดิน ห้องน้ำ รววจับบันได ฯลฯ แต่การดำเนินการยังคงมีความล่าช้า และไม่ครอบคลุมคนพิการทั้งหมด เพราะหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีงบประมาณในการดำเนินการจำกัดจึงยังทำได้ไม่ทั่วถึง สอดคล้องกับแนวคิดของ UNESCO (1981) ก็ได้ให้ความสำคัญกับการประเมินคุณภาพชีวิต โดยกำหนดองค์ประกอบคุณภาพชีวิตไว้ 7 ด้าน ได้แก่ (1) อาหาร (2) สุขภาพ (3) การศึกษา (4) สิ่งแวดล้อมและทรัพยากร (5) ที่อยู่อาศัยและการตั้งถิ่นฐาน (6) การมีงานทำ และ (7) ค่านิยม ศาสนา จริยธรรมกฎหมาย และปัจจัยด้านจิตวิทยา และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Methavikul (2019) ได้ศึกษาเรื่องทศวรรษของพัฒนาการการส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการในประเทศไทย พ.ศ. 2561 –2570 ผลการศึกษาพบว่า กระบวนการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในทศวรรษหน้า (พ.ศ. 2561 –2570) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการ กองทุนให้กู้ยืมของคนพิการ และ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสร้างสภาพแวดล้อม พัฒนาเทคโนโลยี และข้อมูลข่าวสาร ที่คนพิการสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ รวมถึงส่งเสริมให้คนพิการเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้จากสภาพแวดล้อม อาคาร สถานที่ การคมนาคมขนส่ง และเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการดำรงชีวิตประจำวัน

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 พบว่า บุคลากรในท้องถิ่นที่ทำงานในด้านส่งเสริมดูแลผู้พิการไม่เพียงพอ และมีความเข้าใจที่ไม่ชัดเจนในนโยบายส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการ ส่งผลให้การนำนโยบายไปปฏิบัติไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร การสนับสนุนด้านเครื่องมืออุปกรณ์ เงินลงทุน ในการประกอบอาชีพจากภาครัฐยังไม่เพียงพอ และสอดคล้องกับความต้องการ คนพิการบางส่วนมีความรู้สึกที่ตัวเองไม่มีคุณค่า ไม่มีที่ยืนในสังคม จึงทำให้ไม่ออกมามีส่วนร่วมในสังคม นอกจากนี้คนในสังคมขาดความเข้าใจคนพิการ มองคนพิการเป็นคนไม่มีความสามารถ คนพิการจึงถูกปิดกั้นโอกาสในการทำงาน และการมีส่วนร่วมในสังคม สอดคล้องกับแนวคิดของ Suwanlert (2017) ได้สรุปปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัวของคนพิการ ไว้ว่า คนพิการมักจะปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ยากกว่าบุคคลธรรมดา และมักจะแสดงความประพฤติดัดแปลงไปเมื่ออยู่ในหมู่คนธรรมดา แต่ก็มียุุ่มากที่สามารถปรับตัวเองได้ ดีกว่าคนธรรมดา แสดงความประพฤติดัดแปลงไปนี้มักจะไม่เกิดขึ้นเมื่ออยู่ในหมู่คนพิการด้วยกัน คนพิการมักจะแสดงอาการต่าง ๆ เฉพาะเมื่ออยู่ในสังคมที่ไม่ใช่สังคมคนพิการ อาการหรือพฤติกรรมที่เห็นได้ชัดเจน คือ ขี้อาย ไม่ชอบการสังสรรค์ เป็นต้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Sriboonyaponrat (2019) ได้ศึกษาเรื่องการส่งเสริมคุณภาพชีวิตของคนพิการในช่วงสูงวัย ผลการวิจัยพบว่า ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะในการส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการในช่วงสูงวัย คือ (1) ปัญหาทัศนคติของครอบครัวคนพิการในช่วงสูงวัยเอง (2) ปัญหาด้านกฎหมาย ระเบียบ คำสั่ง ในการรองรับการปฏิบัติงานด้านคนพิการในช่วงสูงวัยยังไม่มี และ (3) ปัญหาด้านการบูรณาการประสานร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐ เอกชน และองค์กรคนพิการ

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 พบว่า ควรส่งเสริมให้ชุมชนเข้ามามีบทบาทหรือมีส่วนร่วมในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ ควรอบรมให้ความรู้เจ้าหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวข้องกับคนพิการให้มีความรู้ความสามารถเพื่อการส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการให้เกิดผลสัมฤทธิ์ ส่งเสริมการรวมกลุ่มคนพิการในพื้นที่และสนับสนุนการจัดกิจกรรมต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง การจัดให้มีอาสาสมัคร/เครือข่ายในชุมชน เพื่อคอยให้ความช่วยเหลือคนพิการ เช่น การส่งต่อคนพิการไปยังโรงพยาบาล การช่วยเหลือคนพิการทำกิจกรรมประจำวันทั่วไป เป็นต้น ควรสร้างความเข้าใจกับสถานประกอบการเกี่ยวกับคนพิการเพื่อสร้างโอกาสให้คนพิการมีงานทำมากขึ้น และสร้างแรงจูงใจให้เกิดการจ้างงานคนพิการแทนการบังคับใช้กฎหมาย เพื่อช่วยให้คนพิการมีอาชีพที่เลี้ยงดูตนเองได้ สอดคล้องกับแนวคิดของ Nongthong, and Kajontham (2017) เสนอแนะการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการรุนแรงทางร่างกายและการเคลื่อนไหวว่า หน่วยงานที่จัดบริการควรให้ความสำคัญในการสนับสนุนด้านจิตใจ ด้านปัจจัยเกื้อหนุนการมีอาชีพ การสร้างรายได้ การพัฒนาระบบผู้ช่วยคนพิการให้มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Thanthong et al. (2019) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลกำแพงเขา อำเภอมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ผลการวิจัยพบว่า ข้อเสนอแนะและแนวทางการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ได้แก่ 1) ควรให้บริการโดยให้เจ้าหน้าที่ไปตรวจสุขภาพที่บ้านตามสิทธิขั้นพื้นฐาน 2) ควรส่งเสริมการประชาสัมพันธ์

ข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ให้ได้รับรู้รับทราบอย่างถ่องแท้ถึง 3) ควรส่งเสริมอาชีพหลัก อาชีพเสริมให้กับคนพิการ 4) ควรช่วยเหลือเกี่ยวกับการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการในการดำรงชีวิตให้มีปัจจัยขั้นพื้นฐานที่เพียงพอและมีคุณภาพ และ 5) ควรอบรมเจ้าหน้าที่ที่ทำหน้าที่ดูแลคนพิการหรืออาสาสมัครที่มีอยู่ให้มีความรู้ความชำนาญในการดูแลคนพิการ

สรุป

การวิจัยเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดชลบุรี พบว่า ด้านสุขภาวะหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ความสำคัญกับสุขภาพของคนพิการเป็นอย่างมาก มีการจัดกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพอย่างสม่ำเสมอ และมีทีมสหวิชาชีพคอยดูแล แม้จะมีความพยายามในการส่งเสริมสุขภาพ แต่ยังมีบางกลุ่มที่เข้าไม่ถึงบริการอย่างทั่วถึง หรืออาจต้องการบริการที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้น ด้านการศึกษา มีการจัดการศึกษาให้กับคนพิการ แต่ยังมีข้อจำกัดในเรื่องความหลากหลายของทางเลือก การเข้าถึงการศึกษาของคนพิการยังไม่เท่าเทียมกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาในระดับสูงและการฝึกอบรมอาชีพเฉพาะทาง ด้านการประกอบอาชีพและรายได้ มีการส่งเสริมให้คนพิการมีโอกาสดำเนินงาน และจัดฝึกอบรมทักษะอาชีพ แต่โอกาสในการทำงานของคนพิการยังมีจำกัด และยังมีคนพิการจำนวนมากที่ไม่มีอาชีพและรายได้ที่มั่นคง ด้านการออกสู่สังคม มีการส่งเสริมให้คนพิการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม และมีการจัดตั้งชมรมต่าง ๆ แต่ยังมีอุปสรรคบางประการที่ทำให้คนพิการบางกลุ่มไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมได้อย่างเต็มที่ และด้านที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม มีการปรับปรุงที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการดำรงชีวิตของคนพิการ แต่การปรับปรุงยังไม่ครอบคลุมทั่วถึง เนื่องจากข้อจำกัดด้านงบประมาณ ส่วนปัญหาและอุปสรรคการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดชลบุรี พบว่า ปัญหาหลักที่พบในการส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการ คือ การขาดแคลนบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญ การขาดงบประมาณสนับสนุน และความไม่เท่าเทียมในการเข้าถึงบริการต่างๆ นอกจากนี้ ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับคนพิการในสังคมยังเป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้คนพิการขาดโอกาส สำหรับแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดชลบุรี พบว่า เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการอย่างยั่งยืน ควรส่งเสริมให้ชุมชนมีบทบาทในการดูแลและช่วยเหลือคนพิการ เช่น การจัดตั้งอาสาสมัคร หรือเครือข่ายเพื่อช่วยเหลือในกิจวัตรประจำวัน ควรอบรมให้ความรู้แก่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ เพื่อให้มีความรู้ความสามารถในการส่งเสริมพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการส่งเสริมให้คนพิการรวมกลุ่มกัน เพื่อสร้างความเข้มแข็งและสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน ควรสร้างความเข้าใจให้กับสถานประกอบการเกี่ยวกับศักยภาพของคนพิการ เพื่อเปิดโอกาสทางการงานให้คนพิการมากขึ้น และส่งเสริมให้มีการจ้างงานคนพิการ เช่น มาตรการยกเว้นภาษีให้กับสถานประกอบการที่จ้างงานคนพิการ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความรู้เบื้องต้นในการดูแลสุขภาพกายและสุขภาพใจแก่คนพิการ พร้อมทั้งจัดทีมแพทย์ หรือทีมสหวิชาชีพลงพื้นที่เยี่ยมบ้านคนพิการเพื่อตรวจสุขภาพ และสร้างกำลังใจในการดำเนินชีวิต และควรจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ และให้โอกาสทางการศึกษาที่เท่าเทียมกัน โดยเฉพาะการศึกษาในวิชาชีพเฉพาะ หรือการฝึกอบรมวิชาชีพเฉพาะด้าน เพื่อพัฒนาศักยภาพคนพิการ ให้มีอาชีพหลัก สามารถพึ่งพาตัวเองได้

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดส่งเสริมให้คนพิการได้ทำงานในสถานประกอบการเอกชนและหน่วยงานของภาครัฐ รวมถึงฝึกอบรมทักษะอาชีพที่เหมาะสมแก่คนพิการ เพื่อให้คนพิการมีงานทำเลี้ยงดูตนเอง

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 3 พบว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้คนพิการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มชมรม และกิจกรรมทางสังคมต่าง ๆ มากขึ้น เพื่อให้คนพิการออกมาใช้ชีวิตร่วมกับผู้คนในสังคมได้อย่างมีความสุข และควรให้การสนับสนุนงบประมาณอย่างเพียงพอกับการปรับปรุงที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมต่อสภาพการอยู่อาศัยของคนพิการ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

สำหรับประเด็นในการวิจัยครั้งต่อไปควรทำวิจัยในประเด็นเกี่ยวกับ

2.1 ควรศึกษาการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ในพื้นที่เขตจังหวัดอื่น ๆ เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่อ้างอิงไปสู่ประชากรส่วนใหญ่ได้

2.2 ควรศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ จังหวัดชลบุรี

2.3 ควรศึกษาการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการโดยการมีส่วนร่วมของชุมชน จังหวัดชลบุรี

References

- Act on the Promotion and Development of Quality of Life for Persons with Disabilities, B.E. 2007. (2007, 27 September). *Royal Gazette*. Volume 124, Chapter 61 A., pages 1-77.
- Act on the Promotion and Development of Quality of Life for Persons with Disabilities (No. 2) 2013. (2013, 29 March). *Royal Gazette*. Volume 130, Chapter 30, Pages 6-12.
- Aramae, P. (2022). *Development of Health Promotion Models for Visually Impaired People in Western Region*. (Doctoral Dissertation). Silpakorn University. Nakhon Pathom.
- Charoenthaweechok, W. (2017). *Guidelines for Developing Employment of People with Disabilities in Workplaces*. Bangkok. (Master's Thesis). Thammasat University. Bangkok.
- Chonburi City Hall. (2021). *Get to Know Chonburi*. Bangkok: Chonburi City Hall.

- Chonburi Provincial Public Relations Office. (2022). *Chonburi Organizes National Day of Persons with Disabilities*. Retrieved March 22, 2023, from <https://thainews.prd.go.th/th/news/detail/TCATG220314153907701>
- Constitution of the Kingdom of Thailand, B.E. 2017. (2017, 6 April). *Royal Gazette*. Volume 134. Chapter 40 A., page 19.
- Department of Provincial Administration. (2023). *Official Population Statistics from Civil Registration (Monthly)*. Bangkok: Department of Provincial Administration.
- Department of Promotion and Development of Quality of Life for Persons with Disabilities. (2023). *Situation of People with Disabilities 30 June 2023 (tri-monthly)*. Bangkok: Department of Promotion and Development of Quality of Life for Persons with Disabilities.
- Education for Persons with Disabilities Act 2008 (2008, 5 February). *Royal Gazette*. Volume 125, Chapter 28 A., pages 1-13.
- Education for Persons with Disabilities Act (No. 2) 2013. (2013, 17 May). *Royal Gazette*. Volume 130, Chapter 42 A., pages 1-3.
- Insarai, K. (2020). Improving the Quality of Life of People with Disabilities in Social Service Projects of Redemptorist Foundation for the Development of Persons with Disabilities (Pastor Raymond A. Brennan). *Journal. Politics and Government*, 10(3), 155-176.
- Jianram, A. (2014). The Need for Development of the Quality of Life of People with Disabilities in the Organization Area. Sanam Chai Subdistrict Administration, Bang Sai District, Phra Nakhon Si Ayutthaya Province. *Journal of Academic Resources*, 25(1), 63-70.
- Methavikul, M. (2019). *A Decade of Development in Promoting the Quality of Life of People with Disabilities in Thailand 2018.-2027*. *Journal of Development Management Research*, 9(2), 181-188.
- MGR Online. (2018). *Chonburi Provincial Administrative Organization Brainstorms Opinions to Create A Plan to Develop the Quality of Life of People with Disabilities*. Retrieved March 22, 2023, from <https://mgronline.com/local/detail/9510000082699>
- National Committee for the Promotion and Development of Quality of Life for Persons with Disabilities. (2017). *Plan for Improving the Quality of Life of People with Disabilities*. Issue 5. Retrieved March 25, 2023, from http://www.oic.go.th/FILEWEB/CABIN_FOCENTER28/DRAWER042/GENERAL/DATA0000/00000138.PDF

- Nongthong, T. & Kajontham, P. (2017). *A Study of the Quality of Life of People with Severe Physical Disabilities. Body and Movement. Social Development Journal*, 19(2), 113-131.
- Phumbandit, C. & Sakonkharidet, K. (2020). Employment and Welfare Patterns of Disabled People in Thailand. *Graduate School Journal Chandrakasem Rajabhat University*, 15(1), 1-15.
- Sriboonyaponrat, P. (2019). The Promotion of the Quality of Life of the Elderly Handicapped. *Journal of MCU Nakhondhat*, 6(10), 5001-5016.
- Suwanlert, S. (2017). Problems with Adjustment of People with Disabilities. *Journal of the Psychiatric Association of Thailand*, 62(1), 71-82.
- Thamnitayakul, R. (2015). *Disabled People, Burdens or Opportunities in Society?*. Retrieved March 15, 2022, from [https://www.stou.ac.th/study/sumrit/1-58\(500\)/page2-1-58\(500\).html](https://www.stou.ac.th/study/sumrit/1-58(500)/page2-1-58(500).html)
- Thanthong, P. et al. (2019). Factors Affecting The Development of The Quality of Life of People With Disabilities In The Area Of Kamphaeng Sao Subdistrict Administrative Organization, Mueang District, Nakhon Si Thammarat Province. *Journal of Social Sciences and Culture*, 3(1), 29-40.
- Tinnabutra, W. (2016). Guidelines for improving the quality of life of people with disabilities. Using a wheelchair in Bangkok and surrounding areas. *Payap University Journal*. 26(1), 207-232.
- UNESCO. (1981). *Quality of Life: an Orientation of Population Education*. Bangkok: UNESCO.